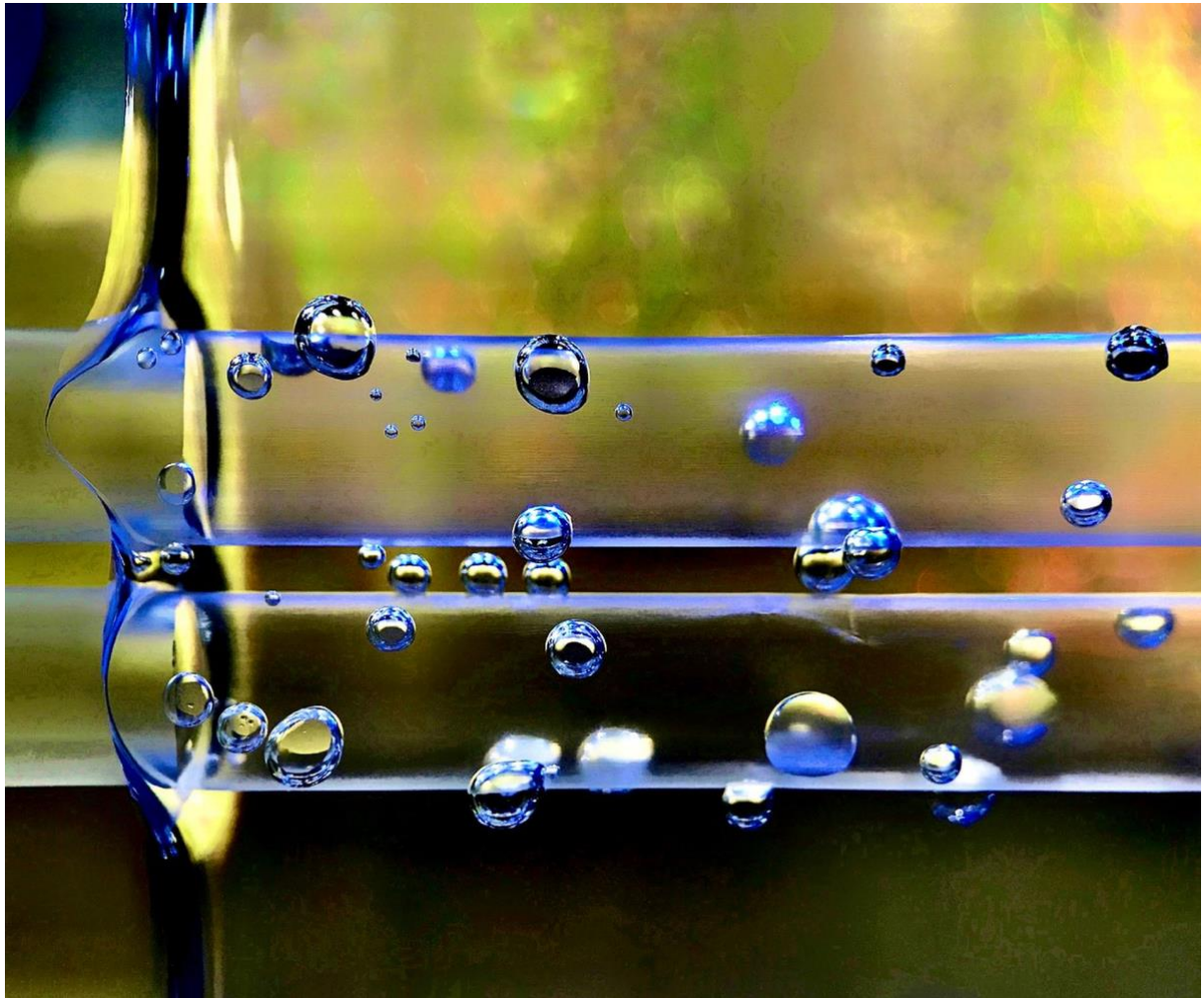
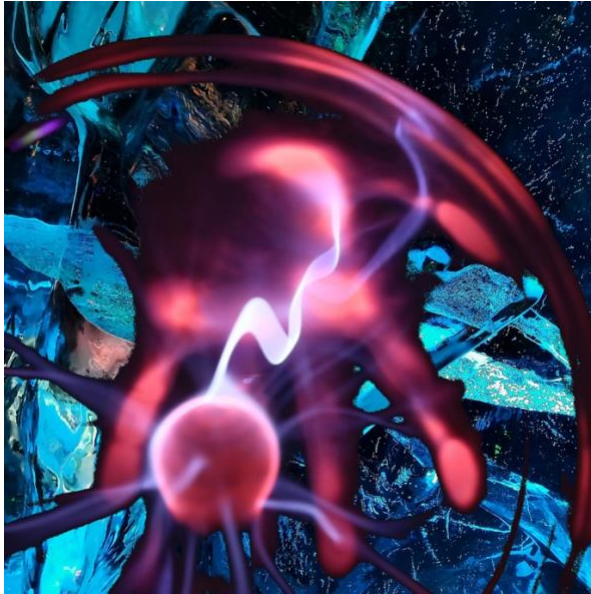

THEMA
DOOR ROB AGTERDENBOS

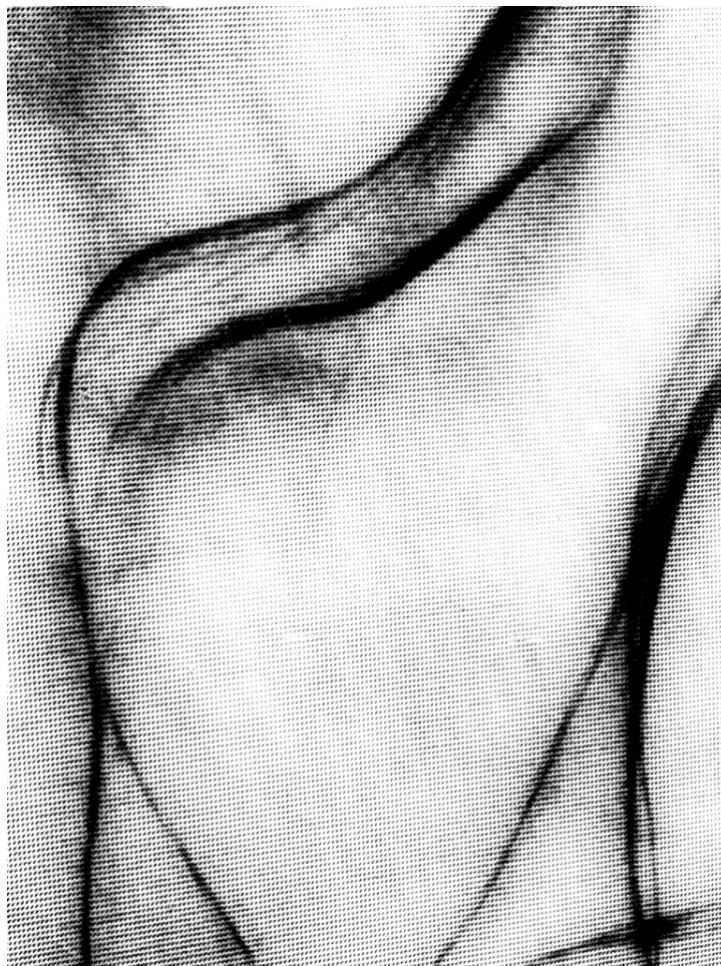
Abstract

Lenie Voortman, persoonlijk lid, Groep Smartphone

Marcel Hakvoort, Out of Space, AFV Blerick

Wim Geerts, AFV Epe

Cor Ritmeester, FC Zwijndrecht

Magda Korthals-Baris, FC De Rarekiek

Er zijn grofweg drie mogelijkheden om abstracte foto's te maken: digitaal bewerken, vervormen en kaderen. Het maakt een groot verschil voor welke techniek je kiest.

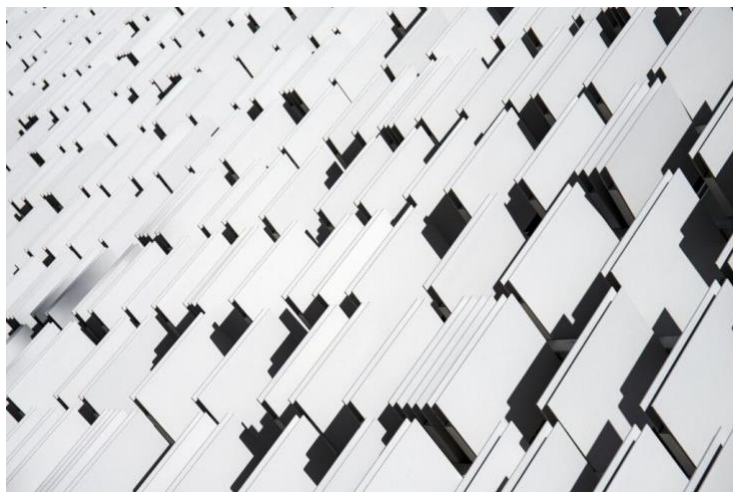
De bewerkingsprogramma's bieden veel mogelijkheden om te experimenteren en creatieve fotografen hebben ontelbaar veel opties. Het was vaak volstrekt onduidelijk om goed in te schatten hoe de oorspronkelijke opname eruit heeft gezien. Vormen en kleuren worden in een aantal stappen vergaand gemanipuleerd, zodat er weinig herkenbaars overblijft voor de beschouwer. Digitale nabewerking is steeds vaker de snelste weg naar abstracties.

Een tweede optie zijn reflecties in plas of glas. Er ontstaan dan nieuwe beelden. Vlakken en lijnen worden vervormd, zodat nieuwe composities het licht zien. Die gaan ten koste van de herkenbaarheid, zodat er een abstractie van de werkelijkheid ontstaat. Een reflectie is snel herkenbaar, doordat de vervorming karakteristiek is en voor iedereen wel bekend is hoe dat eruit ziet. Er zijn maar weinig reflecties ingezonden.

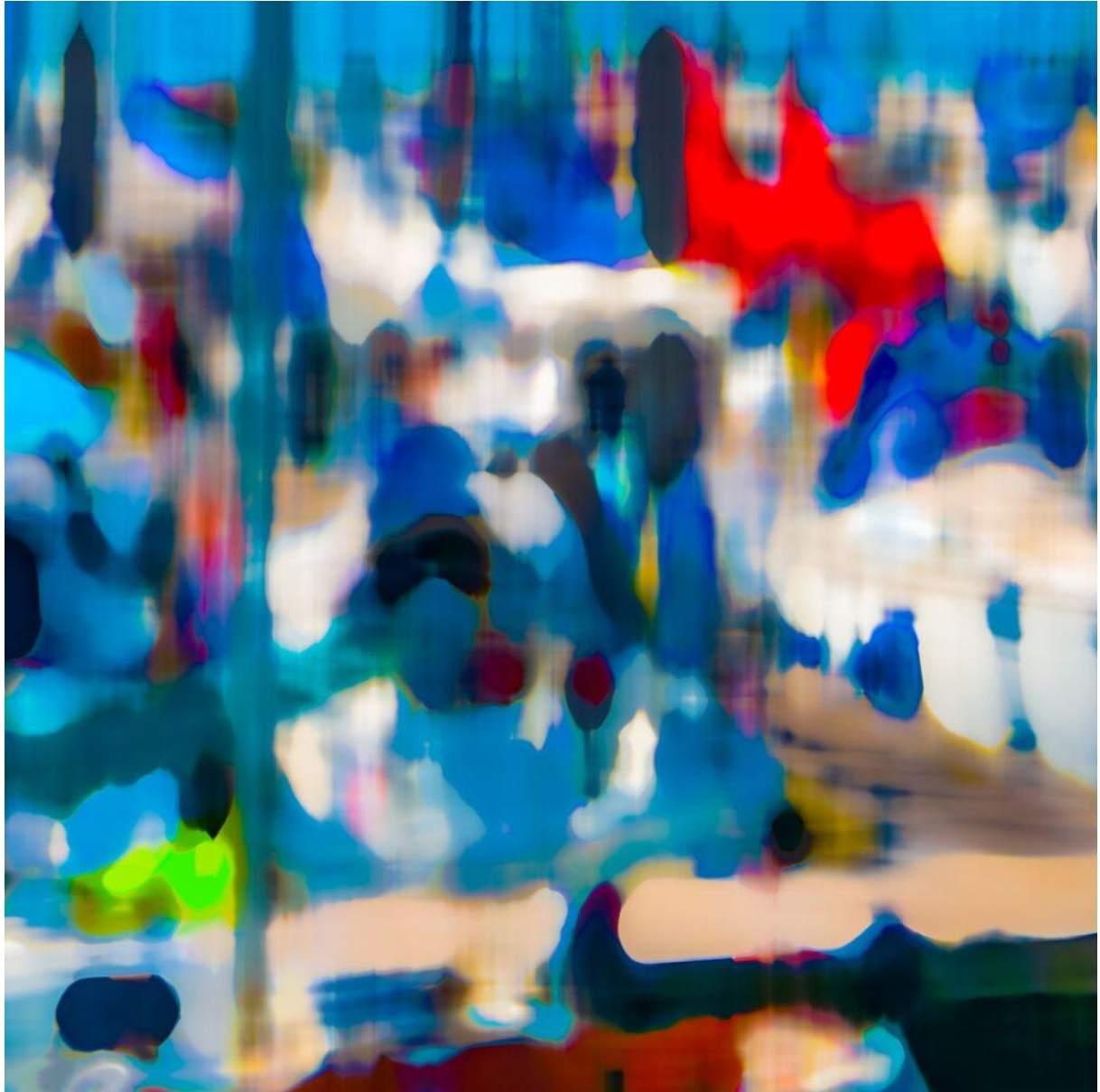
De derde optie is kaderen. De werkelijkheid wordt dan teruggebracht tot enkele vlakken of lijnen, zodat het moeilijk wordt om te achterhalen wat de fotograaf eigenlijk als motief voor de lens had. Er was een inzender, die zijn eigen Mondriaan had gefotografeerd, maar verder gebruikten maar weinig fotografen dit middel.

Geja Punte, Handdoekdispenser, FC Twente

Wilco van Bragt, FC Made

Wim Creemers, Terschelling, AFC'68, Den Bosch

De meeste inzenders kozen voor bewerking in de digitale doka. Het originele beeld werd om zeep geholpen en in plaats daarvan zien we vaak een kakofonie aan vormen, lijnen en kleuren. In het 'ernstigste' geval ontstaat er een soort behang, waaruit een willekeurig stukje is geknipt. Dat is precies wat we voor deze rubriek niet zoeken. Je wilt zien dat de maker zelf duidelijk kiest en ons de ideale compositie voorschotelt, waar je niets meer aan hoeft te schuiven of te knippen. Sommigen wisten de schijn van een nieuwe werkelijkheid te suggereren. Vormen en lijnen lijken dan herkenbaar te worden. Dat levert vaak leukere beelden op, omdat we nu eenmaal graag onze fantasie laten prikkelen.

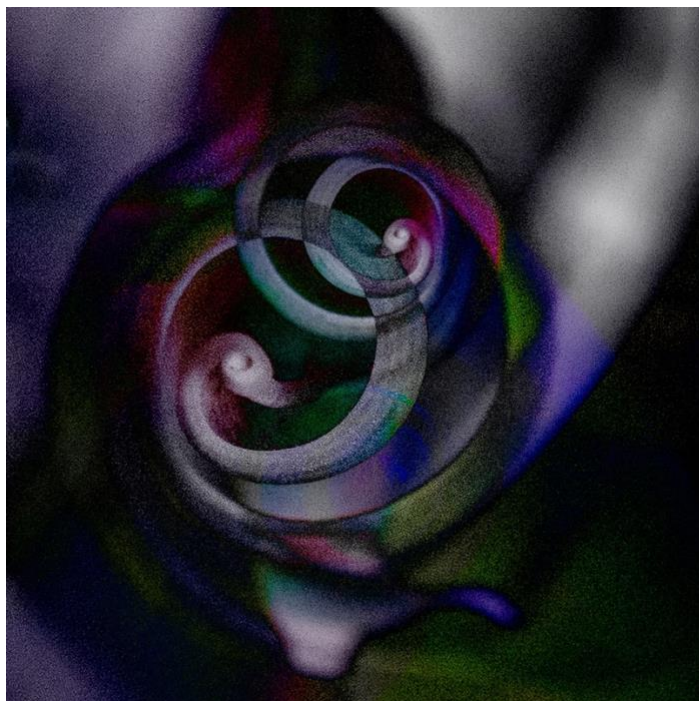
Lenie Voortman creëerde een soort onderwaterwereld met luchtballen of druppels. Lijnen knippen het beeld in horizontale delen op, waarmee ze een krachtige compositie weet te maken. De blauwe en groene kleuren stimuleren het gevoel dat je water en planten ziet. Je krijgt het idee dat de door haar gecreëerde wereld echt lijkt te bestaan en dat prikkelt onze fantasie.

Karin de Jonge trakteert ons op een zwerm spreeuwen, althans dat was mijn eerste gedachte, die juist bleek. Het beeld trekt sterk de aandacht door het hoge zwart-wit contrast (origineel als negatief gekopieerd) en de krachtige vorm van de hele zwerm, die Karin associeert met een pinguïn. Ook hier ontstaat het aantrekkelijke door ons zoeken naar de oorsprong van het beeld.

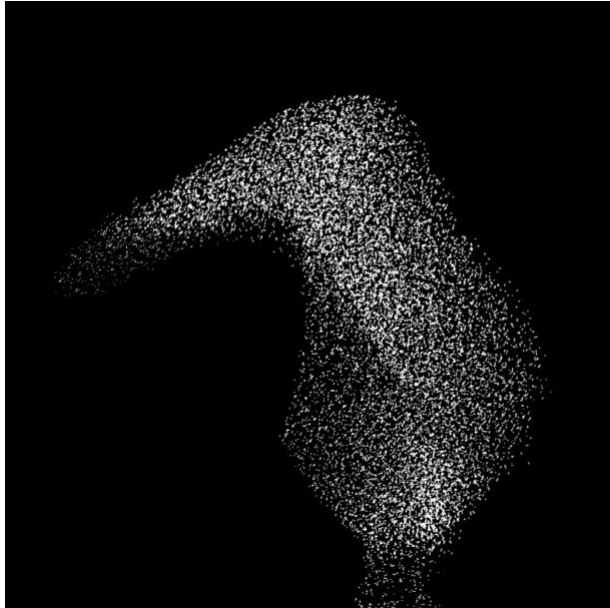
Wilco van Bragt geeft zijn visie op een nieuwe woonwijk of kantorenlocatie. Het is meteen duidelijk dat aan de foto geen bestaande bebouwing ten grondslag ligt. Het beeld blijft overeind, doordat er een prachtig en gevarieerd ritme is ontstaan. De vlakverdeling zorgt voor een mooie compositie en een geslaagde foto.

Magda Korthals gooide het over een andere boeg. Het lijkt erop dat zij een metalen plaat of een stevige stof zo vouwt, of plooit zoals de Belgen zeggen, dat er spanning in het materiaal ontstaat. Die spanning voel je als je naar de foto kijkt. Het lijnenspel en zwart-wit contrast zorgen voor een aansprekende compositie. Via digitale bewerkingen weet Magda de compositie sterker zichtbaar te maken, de spanning in het materiaal spat daardoor van het beeld af.

Geja Punte fotografeerde in een toilet in de Hema. We zien een deur, deurpost, handdoekdispenser en tegels. Althans, dat was oorspronkelijk het motief. Geja liet hiervan weinig heel en creëerde zo een geheel nieuw beeld, gebaseerd op een bijzondere compositie van vlakken, lijnen en kleur. Geja ziet een gezicht in haar foto. Hoe dan ook, je kunt ernaar blijven kijken.

Anneke Lubbers, AFV Daguerre

Karin de Jonge, Van spreeuwen naar pinguïn, FC Océ

Cees Snel, Fotogroep Fotogein